

โรคขาดความยับยั้งชั่งใจของผู้ป่วยโรคพาร์กินสัน อะไรคือโรคขาดความยับยั้งชั่งใจและพบบ่อยแค่ไหน ในผู้ป่วยโรคพาร์กินสัน

โรคขาดความยับยั้งชั่งใจคือ

กลุ่มอาการของแรงกระตุ้นและพฤติกรรมที่มากเกินไปหรือมีอันตราย ที่อาจเกิดขึ้นได้ในผู้ป่วยโรคพาร์กินสัน ผู้ป่วยจะมีลักษณะอาการ มีความคิดต่อเรื่องหรือมีความกระตือรือร้นที่ควบคุมไม่ได้ที่จะทำสิ่งต่างๆ มักเป็นผลข้างเคียงของยาบางชนิด บางครั้งผู้ป่วยเองก็ไม่ทราบว่าอาการเหล่านี้เป็นปัญหา ผู้ป่วยโรคพาร์กินสันประมาณ 10 ถึง 20% อาจเกิดอาการของโรคขาดความยับยั้งชั่งใจได้ในช่วงใดช่วงหนึ่งของระหว่างที่ป่วยเป็นโรคพาร์กินสัน

พฤติกรรมใดบ้างที่สามารถพบได้ในผู้ป่วยโรคพาร์กินสันที่เป็นโรคขาดความยับยั้งชั่งใจร่วมด้วย

ผู้ป่วยโรคขาดความยับยั้งชั่งใจอาจแสดงพฤติกรรมเช่น:

- ไม่สามารถควบคุมการเล่นการพนันได้
- รับประทานมากเกินไป
- ซือของมากเกินไป
- มีกิจกรรมทางเพศมากเกินไป

พฤติกรรมเหล่านี้อาจกลายเป็นปัญหาได้ เนื่องจากอาจก่อให้เกิดทั้งปัญหาส่วนตัว ปัญหาครอบครัวหรือปัญหาสังคมได้ ยกตัวอย่างเช่นการไม่สามารถควบคุมการเล่นการพนันได้ อาจก่อให้เกิดปัญหาทางการเงินที่รุนแรง การรับประทานมากเกินไปก็อาจนำไปสู่ภาวะน้ำหนักตัวเกิน

อีกหนึ่งพฤติกรรมที่พบได้บ่อยคือ Punding คือการทำสิ่งเดิมๆ ซ้ำแล้วซ้ำอีก เช่นการแยกส่วนเครื่องคอมพิวเตอร์และประกอบเข้าใหม่ การจัดเรียงหนังสือบนชั้นเข้าไปซ้ำมา

โรคขาดความยับยั้งชั่งใจสัมพันธ์กับยารักษาโรคพาร์กินสันใช่หรือไม่

โรคขาดความยับยั้งชั่งใจสามารถพบได้ในผู้ป่วยโรคพาร์กินสันคนใดก็ได้ ไม่ว่าจะได้รับการรักษาโดยวิธีใดก็ตาม อย่างไรก็ตาม โรคขาดความยับยั้งชั่งใจส่วนมากแล้วมักจะพบในผู้ป่วยที่ได้รับยาที่เรียกว่า Dopamine agonists ดังนี้

- Pramipexole
- Ropinirole
- Rotigotine

โรคขาดความยับยั้งชั่งใจนี้สามารถพบในผู้ป่วยโรคพาร์กินสันที่ไม่ได้รับการรักษาเลยหรือได้รับการรักษาด้วยยาอื่นๆ ได้เช่นเดียวกัน แต่พบไม่บ่อยนัก

ฉันจะรู้ได้อย่างไรว่ามีความเสี่ยงในการเกิดโรคขาดความยับยั้งชั่งใจ

ผู้ป่วยที่มีมักจะแสวงหาสิ่งแปลกใหม่หรือมีความหุนหันพันแผ่นดิน อาจมีความเสี่ยงสูงต่อการเกิดโรคขาดความยับยั้งชั่งใจ การที่มีประวัติติดการพนันหรือติดสุราสามารถเพิ่มความเสี่ยงได้เช่นกัน ผู้ชายและผู้ป่วยที่มีอายุน้อยมีโอกาสเกิดโรคขาดความยับยั้งชั่งใจมากขึ้น แต่สิ่งที่เป็นปัจจัยเสี่ยงหลักคือการใช้ยากกลุ่ม Dopamine agonists โดยเฉพาะเมื่อได้รับยาในขนาดสูง

ฉันต้องทำอะไรเมื่อสงสัยว่าเป็นโรคขาดความยับยั้งชั่งใจ

สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการตระหนักว่ากำลังป่วยเป็นโรคนี้ เพราะว่าอาจนำไปสู่ความเสียหายด้านการเงินและความสัมพันธ์กับคนอื่นอย่างรุนแรงได้ ถ้าคุณคิดว่าตัวคุณเองหรือคนที่คุณรักกำลังป่วยเป็นโรคนี้ ให้แจ้งต่อแพทย์ คุณสามารถขอคุยกับแพทย์เป็นการส่วนตัวและเป็นความลับได้ หากมีความลำบากในการพูดเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นคุณสามารถเขียนเหตุการณ์และคำถามและส่งให้แพทย์ได้ เช่นเดียวกันกับปัญหาอื่นๆ การที่มีสมาธิรบกวน เพื่อนหรือผู้ดูแลหรือญาติไปพบแพทย์พร้อมกับคุณจะช่วยคุณได้มาก คนเหล่านั้นสามารถช่วยคุณหาทางแก้ปัญหาได้

บางครั้งผู้ป่วยที่เป็นโรคขาดความยับยั้งชั่งใจไม่ตระหนักถึงโรคและผลที่จะตามมา ผู้ป่วยอาจเก็บไว้เป็นความลับ ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับผู้ดูแลและสมาชิกในครอบครัวที่จะมีส่วนร่วมกับการบำบัดและการแพทย์เพื่อวินิจฉัยและติดตามอาการของโรคขาดความยับยั้งชั่งใจ

โรคขาดความยับยั้งชั่งใจสามารถรักษาได้หรือไม่

โรคขาดความยับยั้งชั่งใจสามารถรักษาได้ ในขั้นแรกแพทย์ผู้รักษาจะปรับยารักษาโรคพาร์กินสันของคุณ การลดขนาดหรือหยุดการใช้ยากกลุ่ม Dopamine agonists มักจะช่วยให้ ไม่ควรหยุดหรือเปลี่ยนยารักษาโรคพาร์กินสันโดยไม่มีคำแนะนำจากแพทย์ การเปลี่ยนยาอย่างค่อยเป็นค่อยไปจะช่วยให้อาการทางการเคลื่อนไหวไม่แย่ง เว้นเสียแต่ว่าอาการของโรคขาดความยับยั้งชั่งใจรุนแรงมาก ในบางกรณีการหยุดยากกลุ่ม Dopamine agonists ทันที สามารถทำให้เกิดอาการถอนยาได้ เช่น

- วิดกกังวล
- ซึมเศร้าและเหนื่อยหน่าย
- เหนื่อยล้า
- นอนหลับผิดปกติ
- ปวดหัวทั้งร่างกาย

ควรคุยกับผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิตหาว่ามีอาการซึมเศร้าหรือความผิดปกติทางอารมณ์อื่นๆ ในบางครั้งการให้ยาทางจิตเวชสามารถช่วยได้

การรักษาโรคขาดความยับยั้งชั่งใจเป็นสิ่งท้าทายแต่คุณสามารถเลือกวิธีการที่เหมาะสมที่สุดสำหรับคุณได้ อย่าลืมเปิดใจและพูดคุยอย่างสม่ำเสมอ กับ บุคลากรทางการแพทย์ของคุณและผู้ดูแลด้วย